

10 Ιανουαρίου 1992

[Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ,

Κατηγορούσα Αρχή,

v.

ΓΙΑΝΝΑΚΗ Π. ΕΥΔΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Κατηγορουμένων.

(Νομικό Ερώτημα Αρ. 276).

-
- Απόδειξη — Εξ ακοής μαρτυρία — Κανόνας και καθιερωμένες εξαιρέσεις — Έγγραφα — Καταχωρήσεις — Κατά πόσο θεωρούνται δημόσια ανοικτά έγγραφα ούτως ώστε να εξαιρούνται από τον κανόνα για εξ ακοής μαρτυρία — Ποιά η προσέγγιση της Αγγλικής, Καναδικής και Αμερικανικής νομολογίας πάνω στο θέμα. 5
- Δικαστικά προηγούμενα — Αγγλική νομολογία — Πόσο δεσμεύεται το Ανώτατο Δικαστήριο της Κύπρου από την Αγγλική Νομολογία — Σε ποιες περιπτώσεις τα Δικαστήρια μας ακολουθούν τις αποφάσεις των Αγγλικών Δικαστηρίων.
- Δικονομικοί κανόνες και κανόνες αποδείξεως — Σημασία, τρόπος τήρησης τους από το Δικαστήριο και αρμοδιότητα για αλλαγή τους. 10
- Δικαστήρια — Ποιές οι αρμοδιότητές τους — Κατά πόσο η νομοθέτηση νόμων εμπίπτει στις αρμοδιότητες αυτές.
- Ποινική Δικονομία — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 148(1) — Αίτηση υπό του Γενικού Εισαγγελέα για παραπομπή νομικών ερωτημάτων για γνωμάτευση από το Ανώτατο Δικαστήριο. 15
- Το πρωτόδικο Δικαστήριο με δύο ενδιάμεσες αποφάσεις του δεν αποδέχτηκε σαν τεκμήρια κατά την ακρόαση της υπόθεσης μια επιστολή την οποία συνέταξε και υπέγραψε ο υπεύθυνος Γερμανικής Εταιρείας ο οποίος κλήθηκε σαν μάρτυρας της κατηγορούσας αρχής και τις καταστάσεις μηνιαίου προγραμματισμού για πλαίσια λεωφορείων της ίδιας εταιρείας, για τον λόγο ότι καταστρατηγούσαν τον κανόνα της εξ ακοής μαρτυρίας. 20
- Το Ανώτατο Δικαστήριο σε αίτηση του Γενικού Εισαγγελέα για γνωμάτευση επί του θέματος απεφάνθηκε ως εξής: 25

1. Τα ερωτήματα που εγείρονται έτυχαν δικαστικής κρίσεως στην Αγγλία στην υπόθεση *Myers v Director of Public Prosecutions* στην οποία το Δικαστήριο της Βουλής των Λόρδων απεφάσισε κατά πλειοψηφία ότι οι καταχωρήσεις που έγιναν από μάρτυρες που δεν είχαν την ευθύνη της σύνταξης αλλά της φύλαξης τους δεν 5
εμπίπτουν στην εξαίρεση που αναφέρεται σε δημόσια έγγραφα ούτε και σε άλλη καθιερωμένη εξαίρεση και συνεπώς δεν μπορούσε να είναι αποδεκτές ως μαρτυρία εκτός για τον σκοπό του να τείνουν να αποδείξουν ότι αυτό που κατέγραφαν ήταν αληθές. Ούτε 10
και η αποδεκτότητα τους μπορεί να αποτελέσει θέμα διακριτικής ευχέρειας του εκδικάζοντος δικαστή να αποδεχθεί μια καταχώρηση αν ικανοποιηθεί ότι ήταν αξιόπιστη και ότι η δικαιοσύνη απαιτούσε την αποδοχή της.

2. Στον Καναδά επικράτησε η αντίθετη άποψη στην υπόθεση *Ares v Veppner* όπου τονίσθηκε η ανάγκη για επαναδιατύπωση του κανόνα, της εξ' ακοής μαρτυρίας για να ανταποκριθεί στις σύγχρονες συνθήκες. Σ' αυτή την υπόθεση οι καταχωρήσεις ενός νοσοκομείου συμπεριλαμβανομένων των σημειώσεων των νοσοκόμων που είχαν προσωπική γνώση των γεγονότων όταν κατεγράφοντο και που είχαν καθήκον να κάμουν τις καταχωρήσεις έγιναν δεκτές ως μαρτυρία. 15
20

3. Το Ανώτατο Δικαστήριο της Κύπρου δεν δεσμεύεται από την Αγγλική Νομολογία αλλά ακολουθεί τις αποφάσεις Αγγλικών, Σκωτικών και Ιρλανδικών Δικαστηρίων ως έχουσες πειστική δύναμη ή ως παρουσιάζουσες το Αγγλικό Κοινοδικαίο ή σαν θέμα 25
διατύπωσης των κανόνων του κοινοδικαίου και ερμηνείας ταυτοσήμων νομοθετημάτων που αποτελούν μέρος του Κυπριακού νομικού συστήματος. Κατά γενικό κανόνα τα Δικαστήρια μας ακολουθούν τις αποφάσεις των Αγγλικών Εφετείων σαν θέμα δικαστικής αβρότητας εκτός αν είναι πεπεισμένα ότι αυτές είναι εσφαλμένες.

4. Οι δικονομικοί κανόνες και οι κανόνες αποδείξεως πρέπει να τηρούνται αυστηρά από το Δικαστήριο για την ακριβοδικαίη 30
μεταχείριση των κατηγορουμένων. Έργο των Δικαστηρίων είναι η ερμηνεία και όχι η αλλαγή των κανόνων αυτών με την εισαγωγή μιας νέας εξαίρεσης στον κανόνα της εξ' ακοής μαρτυρίας. Η πραγματοποίηση τέτοιας εξαίρεσης δεν εμπίπτει στην δικαστική αρμοδιότητα αλλά αποτελεί έργο νομοθετικό. 35

5. Η προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστή ήταν ορθή και στα δύο ερωτήματα του Γενικού Εισαγγελέα που παρατέμφθηκαν για γνωμοδότηση στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

40 *Myers v Director of Public Prosecutions* [1965] A.C. 1001, [1964] 2 All E.R. 881.

Patel v Controller of Customs [1965] 3 All E.R. 593.

R v Patel [1981] 3 All E.R. 94.

R v Abandom [1983] 1 All E.R. 364.

Ares v Venner, 14 D.L.R.4 (3rd Series).

Tecoglas, Inc. V. Domglas Inc. (1985) 51 O.R. (2d) 196.

King v State of Missisipi Ex. Murdock Acceptance Corp. Miss So. 5
2d 393.

Stylianou v. Police, 1962 C.L.R. 152.

Mouzouris v. Xylophagou Plantations Ltd (1977) 1 C.L.R 287.

Adamtsas Ltd v. Republic (1977) 3 C.L.R. 181. 10

Republic v. Pierides (No. 1) (1971) 2 C.L.R. 181.

Νομικό Ερώτημα.

Νομικό ερώτημα που επιφυλάχθηκε από τον Ηλιάδη, 15
Α.Ε.Δ. για γνωμοδότηση από το Ανώτατο Δικαστήριο,
σύμφωνα με το άρθρο 148 (1) του Περί Ποινικής Δικονο-
μίας Νόμου, Κεφ. 155, κατά πόσο η δεύτερη ενδιάμεση
απόφασή του με την οποία δεν αποδέχτηκε την κατάθεση
ως τεκμήριο από τον μάρτυρα κατηγορίας 1 Vincent 20
Embacher του εγγράφου ημερ. 28.3.90, το οποίο συντά-
χθηκε και υπογράφηκε από τον ίδιο είναι νομικά ορθή
και κατά πόσο η ενδιάμεση απόφαση με την οποία δεν
αποδέχθηκε την κατάθεση ως τεκμήριο, από τον πιο πάνω
μάρτυρα των καταστάσεων μηνιαίου προγραμματισμού 25
για πλαίσια λεωφορείων της εταιρείας Iveco - Magirus για
τα έτη 1978 - 1979 είναι νομικά ορθή.

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας, Π. Κληρί- 30
δης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας και
Μαρία Μαλαχτού-Παμπαλλή, Δικηγόρος της Δημο-
κρατίας για την κατηγορούσα αρχή.

Α. Ποιητής, για τον κατηγορούμενο 1.

Α. Παπαχαλαράμπος, για τον κατηγορούμενο 2.

Χρ. Κιτρομηλίδης, για τον κατηγορούμενο 3.

Cur. adv. vult.

5 Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Ύστερα από αίτηση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κάτω από τις πρόνοιες του άρθρου 148(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155, το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας επιφύλαξε για Γνωμοδότηση από το Ανώτατο Δικαστήριο τα πιο κάτω ερωτήματα σχετικά με την ποινική υπόθεση που εκδίκαζε.

10 "1. Κατά πόσο η β' ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία δεν αποδέχθηκε την κατάθεση ως τεκμήριο από τον μάρτυρα κατηγορίας 1 Vincent Embacher του εγγράφου ημερομηνίας 28.3.90, το οποίο συντάχθηκε και υπογράφηκε από τον ίδιο είναι νομικά ορθή, και

15 2. Κατά πόσο η ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία δεν αποδέχθηκε την κατάθεση ως τεκμήριο από τον μάρτυρα κατηγορίας 1 Vincent Embacher των καταστάσεων μηνιαίου προγραμματισμού για πλαίσια λεωφορείων της εταιρείας IVECO-MAGIRUS για τα έτη 1978-
20 1979, είναι νομικά ορθή."

Οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες έχουν επιφυλαχθεί τα νομικά ερωτήματα είναι οι ακόλουθες: Όταν ο Μ.Κ.1. Vincent Embacher Υπεύθυνος Εξαγωγών για χώρες της Ανατολικής Ευρώπης της Γερμανικής Εταιρείας IVECO-MAGIRUS που κατασκεύαζε φορτηγά αυτοκίνητα και λεωφορεία, παρουσίασε στο Δικαστήριο για να κατατεθεί σαν τεκμήριο μια επιστολή της πιο πάνω εταιρείας που είχε υπογραφεί από τον ίδιο και απευθυνόταν στην εταιρεία SCANDIA στην Κύπρο στην οποία περιέχονται λεπτομέρειες αναφορικά με διάφορα οχήματα, η Υπερβάσιση έφερε ένσταση στην παρουσίαση της πιο πάνω επιστολής και ισχυρίστηκε ότι η επιστολή δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή γιατί καταστρατηγούσε τον κανόνα της
30 εξ ακοής μαρτυρίας. Το Δικαστήριο με ενδιάμεση απόφαση που εξέδωσε αμέσως δεν αποδέχθηκε την κατάθεση του
35

εγγράφου και εξέδωσε αργότερα μια πλήρως αιτιολογημένη απόφαση.

Μετά τη μη αποδοχή της επιστολής ο Γενικός Εισαγγελέας υπέβαλε αίτηση στο Δικαστήριο για την παραπομπή των πιο πάνω αναφερομένων νομικών ερωτημάτων για γνωμάτευση από το Ανώτατο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 148(1) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155. Το Δικαστήριο με ενδιάμεση απόφαση του ημερομηνίας 23/4/91 αποδέχθηκε την αίτηση του Γενικού Εισαγγελέα.

5

10

Σαν αποτέλεσμα των οδηγιών του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερομηνίας 9 Οκτωβρίου 1991, το Επαρχιακό Δικαστήριο συμπλήρωσε την έκθεση περιστατικών αναφορικά με το ερώτημα 2, που έχει παραπεμφθεί για γνωμοδότηση, ως ακολούθως.

15

Όταν ο Μ.Κ.1 Vincent Embacher, Υπεύθυνος Εξαγωγών για χώρες της Ανατολικής Ευρώπης της Γερμανικής Εταιρείας IVECO- MAGIRUS, που κατασκεύαζε φορτηγά αυτοκίνητα και λεωφορεία, παρουσίασε στο Δικαστήριο για να κατατεθεί σαν τεκμήριο, το μηνιαίο προγραμματισμό των πλαισίων της εταιρείας για το 1978 και 1979, οι δικηγόροι και των τριών κατηγορουμένων έφεραν ένσταση στην παρουσίαση του πιο πάνω εγγράφου αφού σύμφωνα με την εισήγησή τους, η κατάθεση του καταστρατηγούσε τον κανόνα εξ ακοής μαρτυρίας. Σύμφωνα με τη μαρτυρία που δόθηκε από τον Μ.Κ.1 (προτού παρουσιάσει το μηνιαίο προγραμματισμό για να κατατεθεί σαν τεκμήριο), το έγγραφο αυτό ήταν το πρωτότυπο και φυλαττόταν στα αρχεία της εταιρείας. Οι πληροφορίες που περιέχονται μέσα στο έγγραφο έχουν ετοιμαστεί από ένα υπάλληλο της εταιρείας που εργαζόταν μέχρι το 1982 στην εταιρεία.

20

25

30

Το Δικαστήριο με ενδιάμεση απόφαση του δεν αποδέχθηκε την κατάθεση του εγγράφου αφού μια τέτοια ενέργεια θα αποτελούσε καταστρατήγηση του κανόνα της εξ ακοής μαρτυρίας.

35

Τα ερωτήματα τα οποία έχουν εγερθεί έτυχαν δικαστικής κρίσεως στην Αγγλία στην υπόθεση *Myers v. Director of Public Prosecutions* [1965] A.C. p. 1001, στις σελίδες 1021-1022· [1964] 2 All E.R. 881.

5 Σε αυτή ο εφεσείων είχε κατηγορηθεί με άλλο πρόσωπο με επτά κατηγορίες, μεταξύ των οποίων, συνωμοσία για κλεπταποδοχή, συνωμοσία για εξαπάτηση των αγοραστών κλοπιμαίων αυτοκινήτων και κατοχή κλοπιμαίων αυτοκινήτων. Η κατηγορούσα αρχή προσπάθησε να αποδείξει
10 ότι στην περίπτωση του καθ' ενός από τα εικοσιδύο αυτοκίνητα ένα πανομοιότυπο κτυπημένο αυτοκίνητο αγοράστηκε από τον εφεσείοντα ή τον άλλο άνθρωπο και ότι τα κλοπιμαία αυτοκίνητα πωλήθηκαν από αυτούς μετά που στο καθ' ένα δόθηκε αριθμός εγγραφής και πινακίδες
15 αριθμού κυκλοφορίας των κτυπημένων αυτοκινήτων που αγοράστηκαν.

Για να αποδείξει ότι τα κλοπιμαία που ήταν παραδεχτό ότι πωλήθηκαν από τον εφεσείοντα ήταν τροποποιημένα στην εμφάνιση για να μη αναγνωρίζονται, η κατηγορούσα αρχή, κάλεσε ως μάρτυρες υπαλλήλους των
20 κατασκευαστών αυτοκινήτων οι οποίοι παρουσίασαν τις καταχωρήσεις που συγκεντρώθηκαν από διάφορους εργατες κατά το χρόνο της κατασκευής των αυτοκινήτων, και οι οποίες καταχωρήσεις έτειναν να δείξουν τους αριθμούς των μηχανών του σώματος (σιασίσ and cylinder block
25 numbers), οι οποίοι είχαν καταγραφεί σε μια κάρτα από υπαλλήλους των κατασκευαστών όταν τα αυτοκίνητα εγίνοντο αρχικά.

Οι μάρτυρες που κλήθηκαν ήσαν πρόσωπα που είχαν
30 τη φύλαξη αυτών των καταχωρήσεων και όχι υπεύθυνοι για τη σύνταξή των. Η υπεράσπιση πρόβαλε ένσταση στο αποδεχτό της μαρτυρίας αυτής για το λόγο ότι ήταν εξ ακοής μαρτυρία και ότι οι καταχωρήσεις των κατασκευαστών δεν μπορούσαν να προσφερθούν ως απόδειξη της
35 αλήθειας των γεγονότων που περιέχοντο σε αυτά. Ο πρωτόδικος δικαστής το δέχθηκε ως μαρτυρία. Ο εφεσείων καταδικάστηκε και εφεσίβαλε την καταδίκη του και το ποινι-

κό Εφετείο απέρριψε την έφεση.

Το Δικαστήριο της Βουλής των Λόρδων κατά πλειοψηφία τριών Δικαστών έναντι δύο, αποφάσισε ότι ήταν θέμα καθιερωμένου δικαίου ότι σαν γενικός κανόνας, εξ ακοής μαρτυρία δεν ήταν αποδεκτή και θα έπρεπε να βρεθεί αυθεντία που να δικαιολογεί την αποδοχή της σαν εμπίπτουσα μέσα σε κάποια καθιερωμένη και υπάρχουσα εξαίρεση στον κανόνα, διότι το να διατυπωθούν νέες εξαιρέσεις σ' αυτόν θα αποτελούσε, δικαστική νομοθέτηση. Αυτές οι καταχωρήσεις δεν μπορούσε να περιληφθούν μέσα στην εξαίρεση που αναφέρεται σε δημόσια έγγραφα ανοιχτά σε επιθεώρηση από το κοινό ούτε και σε άλλη καθιερωμένη εξαίρεση. Δεν μπορούσε να είναι αποδεχτά ως μαρτυρία εκτός για τον σκοπό του να τείνουν να αποδείξουν ότι αυτό που κατέγραφαν ήταν αληθές· δεν μπορούσε να γίνουν αποδεχτά προς ενίσχυση άλλης μαρτυρίας εκτός αν μπορούσαν να σταθούν από μόνα τους. Ούτε και ήσαν αποδεχτά για το λόγο ότι ένας δικαστής που εκδικάζει μια υπόθεση έχει διακριτική ευχέρεια να αποδεχθεί μια καταχώρηση σε μια ειδική περίπτωση αν ικανοποιηθεί ότι ήταν αξιόπιστο και ότι η δικαιοσύνη απαιτούσε την αποδοχή του, γιατί αυτό θα ήτο μια καινοτομία, πάνω στο υπάρχον δίκαιο το οποίο αποφάσιζε το αποδεχτό μαρτυρίας με κατηγορίες και όχι με εμφανή αξιοπιστία. Σαν αποτέλεσμα η μαρτυρία αυτή δεν έπρεπε να γίνει αποδεκτή στη δίκη. Η απόφαση αυτή ακολουθήθηκε στις υποθέσεις *Patel v. Controller of Customs* [1965] 3 All E.R. 593, *R. v. Patel* [1981] 3 All E.R. 94, και διακρίθηκε στην υπόθεση *R. v. Abandom* [1983] 1 All E.R. 364.

Στον Καναδά επικράτησε η αντίθετη άποψη η οποία πρώτο εκφράστηκε στην υπόθεση *Ares v. Venner* 14 D.L.R. (3rd Series), σελ. 4. Αυτή ήταν αγωγή για αποζημιώσεις στην οποία το Ανώτατο Δικαστήριο του Καναδά αποφάσισε ότι οι κανόνες της εξ ακοής μαρτυρίας απαιτούσαν την επαναδιατύπωσή τους για να αντιμετωπίσουν τις σύγχρονες συνθήκες και ότι αυτή η ανάγκη έπρεπε να αντιμετωπισθεί από το Δικαστήριο. Αποφασίστηκε ότι οι καταχωρήσεις ενός νοσοκομείου, συμπεριλαμβανομένων των

σημειώσεων των νοσοκόμων που εγίνοντο συγχρόνως, από κάποιο που είχε προσωπική γνώση των γεγονότων τότε που καταγράφοντο και κάτω από καθήκον να κάμει την καταχώρηση ή την συγγραφή, έπρεπε να γίνουν αποδεχτές ως μαρτυρία ως εκ πρώτης όψεως απόδειξη των γεγονότων που δηλώνοντο σε αυτές. Αυτό δεν έπρεπε καθ' οιονδήποτε τρόπο να αποκλείσει ένα διάδικο που επιθυμούσε να αμφισβητήσει την ακρίβεια των σημειώσεων ή των καταχωρήσεων από του να το πράξει τούτο. Έτσι όπου οι νοσοκόμοι των οποίων οι σημειώσεις προσφέρονταν ως μαρτυρία ήταν παρούσες στο Δικαστήριο, ο εναγόμενος ιατρικός λειτουργός που επιθυμούσε να αμφισβητήσει την ακρίβεια των σημειώσεων τους ήταν ελεύθερος να τις καλέσει ως μάρτυρες. Η ανάγκη να επαναδιατυπωθεί ο κανόνας της εξ ακοής μαρτυρίας για να ανταποκριθεί στις σύγχρονες συνθήκες ήταν τέτοια που έπρεπε να αντιμετωπισθεί από το Δικαστήριο. Η πιο πάνω προσέγγιση ακολουθήθηκε στην υπόθεση του Δικαστηρίου του Οντάριο σε πρωτόδικη δικαιοδοσία *Tecoglas, Inc., v. Domglas Inc.* (1985) 51 O.R. (2d) σελ. 196 στις σελ. 202 και 204 -205, μια αγωγή για αποζημιώσεις. Επίσης η ίδια προσέγγιση υπάρχει και στην Αμερικανική υπόθεση *Hershel King v. State of Missisipi Ex. Murdock Acceptance Corp.*, Miss. So. 2d 393.

Με βάση τα πιο πάνω και την αρχή ότι δεν θα έπρεπε να προσπαθήσει το Δικαστήριο αυτό να βρει λύσεις στα προβλήματα που δημιουργεί η τεχνολογική πρόοδος, έξω από τις καθιερωμένες αρχές του δικαίου και ειδικά όπως στην προκειμένη περίπτωση, των κανόνων της εξ ακοής μαρτυρίας εφόσο το εγειρόμενο θέμα δεν εμπίπτει στις καθιερωμένες εξαιρέσεις του κανόνα αυτού, η απάντηση επί των τεθέντων ερωτημάτων είναι ότι ο πρωτόδικος Δικαστής ορθά αποφάνθηκε ότι η μαρτυρία την οποία η κατηγορία δοκίμασε να παρουσιάσει δεν είναι αποδεκτή ως μη εμπίπτουσα σε οποιαδήποτε από τις εξαιρέσεις του περί αποδείξεως κανόνα της εξ ακοής μαρτυρίας.

Το θέμα της σημασίας των Αγγλικών αποφάσεων ως δικαστικά προηγούμενα και ή εφαρμογή του κοινοδικαίου

εξετάστηκε στις υποθέσεις *Stylianou v. The Police*, 1962 C.L.R. 152 στη 171, *Mouzouris v. Xylofagou Plantations Ltd.*, (1977) 1 C.L.R. 287, στη σελ. 300, *Adamtsas Ltd., v. The Republic* (1977) 3 C.L.R. 181 στη σελ. 197 *The Republic v. Pierides* (No.1) (1971) 2 C.L.R. 181 στις σελ. 189-190.

5

Η ουσία της νομολογίας μας είναι ότι το Ανώτατο Δικαστήριο της Κύπρου δεν δεσμεύεται από την Αγγλική νομολογία αλλά ακολουθεί τις αποφάσεις Αγγλικών, Σκωτικών και Ιρλανδικών Δικαστηρίων, ως έχουσες πειστική δύναμη ή ως παρουσιάζουσες το Αγγλικό κοινοδίκαιο το οποίο θεωρητικά μιλώντας δεν αλλοιώνεται από συγκεκριμένες αποφάσεις, ή σαν θέμα διατύπωσης των κανόνων του κοινοδικαίου και ερμηνείας ταυτοσήμων νομοθετημάτων, που αποτελούν μέρος του Κυπριακού νομικού συστήματος. Τα Δικαστήρια μας κατά γενικό κανόνα πρέπει σαν θέμα δικαστικής αβρότητας να ακολουθούν αποφάσεις των Αγγλικών Εφετείων πάνω στην ερμηνεία ενός νόμου εκτός εάν είναι πεπεισμένα ότι οι αποφάσεις αυτές είναι εσφαλμένες (*Stylianou* (πιο πάνω)).

10

15

Η τήρηση των δικονομικών κανόνων και των κανόνων αποδείξεως, αποτελούν εχέγγυ ακριβοδίκαιης μεταχείρισης ενός κατηγορουμένου και θα πρέπει ένα Δικαστήριο να τους τηρεί κατά γράμμα.

20

Στην υπό εξέταση περίπτωση η προσέγγιση του Δικαστηρίου της Βουλής των Λόρδων ήταν η πλέον ευνοϊκή για τον κατηγορούμενο και κρίνουμε ότι δεν θα ήταν ορθό να ακολουθήσουμε την προσέγγιση της μειοψηφίας που είναι η ίδια με εκείνη των Καναδικών και Αμερικανικών Δικαστηρίων και η οποία ήταν δυσμενής και σε βάρος του κατηγορουμένου και η οποία εισάγει νέες εξαιρέσεις στις καλά καθιερωμένες αρχές που διέπουν την εξ ακοής μαρτυρία. Η αλλαγή των δικονομικών κανόνων και των κανόνων αποδείξεως είναι έργο νομοθετικό και εμπίπτει στις αρμοδιότητες άλλης εξουσίας. Ακόμη δε περισσότερο σε ένα θέμα σαν αυτό που, ως εκ της φύσεως του, χρήζει λεπτομερούς ρύθμισης και καθορισμού των ορίων και των εχέγγυων της αποδοχής τέτοιου είδους μαρτυρίας. Τα Δι-

25

30

35

καστήρια ερμηνεύουν και δεν νομοθετούν, όπως θα έκαναν αν εισήγαγαν μια νέα εξαίρεση στους κανόνες της εξ ακοής μαρτυρίας.

- 5 Ως εκ τούτου η απάντηση του Δικαστηρίου και στα δύο παραπεμφθέντα σε αυτό ερωτήματα είναι ότι η προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστή ήταν ορθή και η υπόθεση αποστέλλεται σ' αυτόν για συνέχιση της ακρόασης με βάση τις πιο πάνω απαντήσεις.

Διαταγή ως ανωτέρω.